

opfyldt en forpligtelse, hvis han godtgør, at dette beror på en hindring uden for hans kontrol, og at han på tidspunktet for aftalens indgåelse ikke med rimelighed kunne forventes at have taget hindringen i betragtning eller at have undgået eller overvundet dens følger. Hvis den manglende opfyldelse beror på tredjemand, som parten har antaget til opfyldelse af aftalen bliver parten kun fri for erstatningsansvar, hvis såvel parten selv som den pågældende tredjemand kan påberåbe sig en ansvarsfrihedsgrund som nævnt ovenfor. Endelig indeholder del III, femte kapitel bestemmelser om virkningerne af ophævelse og sælgerens og køberens omsorgspligt.

5.5. Del IV indeholder konventionens *afsluttende bestemmelser* (artiklerne 89–101) som bl.a. opregner mulighederne for forbehold vedrørende visse af konventionens bestemmelser. Om spørgsmålet om hvorvidt Danmark ved ratifikationen skal tage sådanne forbehold henvises til det, som er anført under pkt. 6.1.–6.4.

5.5.1. En stat kan således efter *artikel 92* erklære, at den ikke vil være bundet enten af del II om aftalens indgåelse eller af del III om løsørekøb.

5.5.2. Af særlig interesse for de nordiske lande er forbehold efter *artikel 94* (nabolandsklausulen). Efter denne kan to eller flere stater, som har samme eller nært beslægtede retsregler om de emner, som konventionen omhandler, erklære, at konventionen ikke skal gælde for køb mellem parter, som har deres forretningssteder i disse stater. Der er således mulighed for at tage forbehold om, at køb mellem parter med forretningssteder i de nordiske lande skal reguleres af de nationale købelove i disse lande og ikke af konventionens regler. Dette forbehold kan også tages vedrørende stater, der ikke har tiltrådt konventionen.

5.5.3. Endvidere kan en stat efter *artikel 95* tage et forbehold, som indebærer, at konventionen kun skal anvendes på aftaler om køb mellem parter, som har deres forretningssteder i stater, som begge har tiltrådt konventionen. Uden et sådant forbehold bliver konventionen også anvendelig, hvis international privatrets regler fører til anvendelsen af en kontraherende stats love, selv om en af parterne eller begge parter har deres forretningssted i en stat, som ikke har tiltrådt konventionen (Non-contracting State).

5.5.4. Efter *artikel 93* kan en stat tage forbehold om, at konventionen ikke skal gælde for ét eller flere af statens landområder, hvis staten har to eller flere landområder, hvor der i medfør af statens forfatning

gælder forskellige retssystemer vedrørende de emner, som konventionen behandler.

5.5.5. Endelig er der i *artikel 96* som nævnt ovenfor mulighed for at tage forbehold om, at bestemmelserne om, at der ikke stilles formkrav til aftalen, ikke skal gælde. Det er ikke aktuelt for Danmarks vedkommende.

6.1. Som nævnt ovenfor under pkt. 2 erklærede Danmark, Finland, Norge og Sverige i forbindelse med undertegnelsen af konventionen, at disse stater ikke agtede at blive bundet af del II om aftalens indgåelse. Finland, Norge og Sverige har taget forbehold i overensstemmelse hermed ved ratifikationen. I medfør af *artikel 92* kan der ikke tages et sådant forbehold på et senere tidspunkt end ratifikationen.

Købelovudvalget har som nævnt ovenfor under pkt. 4 ligeledes anbefalet, at Danmark ikke skal være bundet af del II.

Det foreslås, at Danmark ved ratifikationen bekræfter den tidligere afgivne erklæring ved at tage forbehold i henhold til *artikel 92*.

Del II regulerer forhold, som svarer til kapitel I i lov om aftaler og andre retshandler på formuerettens område (aftaleloven), det vil sige reglerne om indgåelse af aftaler i de fælles nordiske aftalelove.

Konventionens regler – som er påvirkede af Common law-landenes aftaleret – adskiller sig fra aftalelovens tilsvarende regler særligt for så vidt angår reglerne om tilbud og muligheden for at tilbagekalde tilbud. Reglerne virker på denne måde fremmedartede for dansk ret. Hertil kommer det forhold, at konventionen ikke regulerer spørgsmålet om en aftales gyldighed jf. *artikel 4*, litra a, hvorfor en gennemførelse af del II i dansk ret ville betyde, at konventionens bestemmelser skulle finde anvendelse på spørgsmålet om aftalens indgåelse, medens aftaleloven skulle finde anvendelse på spørgsmålet om aftalens gyldighed, hvilket ville skabe usikkerhed om, hvorvidt der er indgået en gyldig aftale.

6.2. Efter den såkaldte *nabolandsklausul* i *artikel 94* er der som nævnt ovenfor under pkt. 5 mulighed for, at stater, der har samme eller nært beslægtede retsregler om køb, kan tage et forbehold, således at konventionen ikke skal gælde for køb mellem parter, som har deres forretningssted i de pågældende stater.

Et af formålene med det nordiske lovgivnings samarbejde og den retsenhed, som dette fører til, er at lette samhandlen mellem de nordiske lande. Gennem en ensartet lovgivning om køb formindsker man behovet for, at en køber i et nordisk land skal gøre sig bekendt med andre køberetlige regler, end de som